

CONFERÈNCIA ALS PELEGRINS DE L'HOSPITALITAT DE LURDES EN L'ANY DEL CINQUANTENARI

“Lurdes: un model pastoral”

Ja com a seminarista vaig experimentar que a Lurdes molts pelegrins, especialment aquells que venien afeixugats per alguna situació vital complicada, experimentaven interiorment quelcom que els exigia poder parlar amb algú –un capellà, un seminarista... – que els ajudés a entendre allò que els estava passant.

Sempre he viscut aquesta experiència, però d'una manera especial des que m'ha tocat acompanyar com a bisbe el pelegrinatge. De fet, els que recordeu la meva presència en aquests darrers anys sabeu que la meva predicació molt sovint ha anat adreçada a aquest tipus de persones més que no pas a la gent d'Església de tota la vida.

Encara ahir em succeïa quelcom semblant: en més d'una conversa notava persones “tocades” i donava glòria a Déu perquè, en aquest lloc especial on Maria es va voler aparèixer i on va voler que s'hi construís una capella perquè els pelegrins poguessin trobar-se amb Déu, ell continua fent meravelles.

Aquest fet m'és ocasió per a presentar-vos la pastoral que com Església estem cridats a dur a terme i que crec que aquí a Lurdes apareix de manera paradigmàtica. També vull concretar aquesta idea general a l'àmbit específic de la pastoral dels malalts.

1. Una pastoral segons el model de Lurdes

La pastoral de Lurdes es construeix sobre l'atractiu de les aparicions de la Mare de Déu i dels miracles. La gent que ve a Lurdes, hi ve per a demanar la guarició o per a agrair la gràcia de la superació d'una malaltia greu. Jo mateix recordo un pelegrinatge de tota la família de la meva padrina per a agrair a la Mare de Déu la guarició d'un cosí afectat per una leucèmia als 7 anys i que ara ja és un jove metge amb perspectives d'una carrera professional brillant.

De fet, els voluntaris de les hospitalitats que no vénen amb una recerca personal hi són per a fer possible que d'altres –malalts i pelegrins-, que sí que tenen aquesta recerca, hi puguin ser.

Rere les activitats que organitza el santuari –missa internacional, altres misses, processó del santíssim i adoració, processó de les torxes, bany a les piscines– i els espais que procuren per a les activitats pròpies de cada pelegrinatge, hi ha sempre el mateix: facilitar les condicions perquè Déu toqui el cor i el cos dels qui hi vénen. La immensa major part dels espais són per a celebrar i adorar l'eucaristia, per a pregar el via crucis i el sant rosari. Us adoneu que l'únic espai per a alguna activitat lúdica és un magatzem descanistrellat a l'altra punta del recinte?

Ho deia molt bé el bisbe de Vic aquest matí a la gruta. Lurdes és el lloc de la sorpresa. Ho fou per santa Bernardeta, ho ha de ser per a cadascun dels pelegrins que s'hi apropen.

De fet, la sorpresa davant d'un encontre inesperat, trasbalsador i transformador és el cor de l'experiència cristiana: fou l'experiència de Maria, la dels pastors, la dels apòstols, la de Maria Magdalena i també la dels primers cristians el dia de la Pentecosta.

La nostra pastoral ordinària, a les parròquies, ha de ser una pastoral segons aquest model. La gent que entra en contacte amb l'Església són invitats i introduïts a aquesta sorpresa? Nosaltres no tenim un santuari de la potència de Lurdes, però podem utilitzar eines que sí que tenim a l'abast: convidar a aquest pelegrinatge, invitar a un recés, a un curs Alpha, a un recés d'Emmaús. També podem, si són joves o afeccionats a caminar, convidar-los als raids Goum que organitzem a l'estiu.

Si la nostra pastoral no procura espais pensats per a facilitar aquest encontre, aleshores no és una pastoral segons el model de Lurdes, segons el model de l'evangeli.

2. Una pastoral dels malalts segons aquest model

Això té una aplicació molt concreta a la pastoral dels malalts, és a dir, al treball que com a Església fem amb els malalts.

Tota persona malalta el que desitja és curar-se. Tots en algun moment o altre ens hem trobat malament i la nostra ment no para de pensar en el dolor que patim i la nostra pregària no pot fixar-se en altra cosa que en demanar la guarició. És veritat que quan hom és d'edat avançada i ja arrossega un munt de xacres o senzillament la limitació dels anys, aleshores l'actitud fàcilment canvia, ja que Jesús va curar malalts, però no va treure anys a ningú.

Sovint la nostra pastoral dels malalts és una pastoral de la gent gran i fem molt bé de visitar-los, acompanyar-los i ajudar-los a oferir els seus sofriments per a tantes intencions particulars i de tota l'Església.

Amb tot, el nostre repte real és una pastoral de la malaltia, de la gent que en la joventut o en la maduresa pateix malalties greus sovint incurables, algunes letals i d'altres cròniques. Tots coneixem persones que amb 20, 30, 40 i 50 anys tenen un càncer, una malaltia degenerativa o han quedat paraplègics a causa d'un accident.

La nostra proximitat a tots aquests malalts ha de ser com la de Jesús que els mirava, parlava amb ells, els demanava un acte de fe i els curava.

Mirar, Parlar, Demanar un acte de fe i Curar

Mirar vol dir tractar-los, reconèixer-los, dedicar-los temps, interessar-se pel que els passa, escoltar-los, adonar-nos si creuen, si demanen un miracle a Déu Nostre Senyor. *Mirar* vol dir agafar-hi confiança.

Parlar vol dir anunciar-los la bona notícia, comunicar-los que Jesús va venir al món a curar i a salvar, invitar-los a conèixer Jesús fins que puguin demanar-li de cor: cura'm! *Parlar* vol dir fer-los conèixer Maria, la dona del sí a Déu, la dona que intercedeix davant del seu fill per aquells que es troben en necessitat.

Demanar un acte de fe és permetre o ajudar que cada persona pugui verbalitzar si confia en el seu cor en Déu i si vol demanar-li a Déu la guarició. Animar-lo a demanar-ho de cor, a demanar-ho a través de la Mare de Déu, animar-lo a venir a Lurdes amb l'Hospitalitat per demanar-ho a la Verge. Animar-lo a convertir-se, a confessar-se i a rebre l'eucaristia. Molt sovint deixar-se perdonar i visitar per Déu ja és font de guarició interior i exterior.

Curar, més específicament, vol dir que els ministres de Déu, enviats pel Senyor a anunciar el regne de Déu, a curar i a alliberar, s'ofereixin per imposar les mans i pregar per la persona i, en el moment que sigui oportú, per donar el sagrament de la unció dels malalts.

És veritat que aquesta pastoral de mirar, parlar, demanar un acte de fe i curar és una pastoral de vertigen. És una pastoral que crea expectatives que ens poden fer témer que, si no s'assoleix la guarició, es produeixi la decepció i el tancament per sempre. Déu sempre ha suscitat la fe sobrenaturalment, sempre ha curat per mitjà dels seus deixebles fidels i

confiats, i estic convençut que no evangelitzarem avui si no ens oferim confiadament com a instruments dels miracles que Déu vol fer.

Aquí es parla molt del miracle de Lurdes, referint-se a la convivència i l'estimació que es crea en el si de l'Hospitalitat. És una cosa molt bona que fa que algunes persones s'hi sentin a gust i repeteixin. A qui li desagrada un ambient acollidor i amorós? Això és el *Mirar*.

Aquí a Lurdes es parla. Hi ha predicacions, conferències, meditacions. Tothom pot escoltar l'anunci de la vida i la salvació de Jesús. Això és el *Parlar*.

Aquí a Lurdes s'invita a un acte de fe. S'invita a la confessió, a l'eucaristia. S'invita i s'ajuda a anar a pregar a la gruta. Això és el *Demandar un acte de fe*.

Però aquí a Lurdes no es prega amb imposició de mans pels malalts, no es dóna la unció dels malalts per a curar. I, per tant, ens deixem la quarta passa, la definitiva, la que en el fons tothom busca i no gosem proposar per por. Fins que no ens disposem a ser els instruments de Déu perquè ell faci miracles, per molt que parlem del miracle de Lurdes no passarem de ser els de sempre, que acompanyem la gent gran de sempre.

Juny de 2017